

N:o 17.

Ank. till Riksd. Kansli den 2 Mars 1876, kl. 1 e. m.

*Andra Kammarens Tredje Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 4,
angående förändring af stadgandena rörande nämndemans
rätt till ersättning.*

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion (N:o 28) har Herr *Sven Magnusson* föreslagit: att Riksdagen genom underdånig skrifvelse måtte anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta vidtaga den förändring i Kongl. kungörelserna af den 17 September 1851 och 30 December 1863, att nämndemän, som biträda vid extra tingssammanträden i brottmål, må, ehvar än dessa sammanträden hållas, berättigas af allmänna medel erhålla dagtraktamente och skjutsersättning, enligt gällande resereglemente, för vägen från sina hemvist till stället der sammanträdet hålles.

Såsom skäl härtill har motionären framhållit det orimliga deri, att vid extra tingssammanträden för brottmålsransakningar, hvilka ofta hållas å läns-cellfängelserna, det inträffar, att den ene nämndemannen erhåller ersättning, den andre deremot ej, oaktadt de båda kunna hafva lika lång väg.

Enligt ofvannämnde Kongl. kungörelse af 17 September 1851, erhåller nämndeman ersättning för den vägsträcka, hvarmed afståndet från hans bostad till den gemensamma tingsstaden öfverstiger afståndet från bostaden till den ordinarie tingsstaden och således är ersättningen, såsom motionären anför, beroende på, huruvida nämndeman har den lyckan att bo bortom häradets ordinarie tingsstad eller ej.

Skulle någon oegentlighet härmed förefinnas och skulle man anse, att den ene nämndemannen vid utöfvandet af sitt kall ej under något förhållande borde vara underkastad mera kostnad och tidsspilla än den andre, så är det icke mindre oegentligt att, för deltagande i ett ordinarie tingsammansammanträde, den ene måhända endast behöfver gå utom sin dörr, då den andre måste färdas flera mil och detta utan ersättning.

Vidare framhåller motionärens såsom ytterligare skäl till sitt förslag, att, enligt hans uppfattning, sammanträden för handläggning af brottmål böra betraktas såsom en statens angelägenhet.

Utskottet kan ej godkänna denna uppfattning, då den framhålles såsom endast gällande brottmål; utsträcker den deremot till rättskipningen i hela sin omfattning, må den, ej utan skäl, kunna anses uttrycka en sann grundsats. Skulle emellertid en sådan grundsats fullt tillämpas, så upphörde nämndemansbefattningen att, såsom nu, vara ett kommunens förtroendeuppdrag och blef nämndemannen i stället en statens tjänsteman.

Slutligen anser sig Utskottet böra påpeka att, enligt §§ 2 och 3 af Kongl. förordningen angående ändring i vissa fall af gällande bestämmelser om härads-ting af 17 Maj 1872, föreskrifves att, då tingslag utgör ensamt en domsaga, skall af häradsrätten årligen hållas tio allmänna sammanträden samt, då två tingslag äro till en domsaga förenade, minst fem. Skulle nu motionärens förslag gillas, så uppstode den oegentligheten, att i domsagor, hvilka bestå af flera än två tingslag och i hvilka, med afseende å det mindre antalet ordinarie tingsammansammanträden, det således är antagligt att flera urtima ting hållas än i domsagor bestående af ett eller två tingslag — nämndemännen skulle blifva bättre tillgodosedda än i sistnämnda domsagor.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, får Utskottet hemställa,
att Herr Sven Magnussons ifrågavarande motion ej må till
någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 2 Mars 1876.

På Utskottets vägnar:

C. F. Toll.
